

Sygn. akt VI Ka 733/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Sebastian Mazurkiewicz

Sędziowie: SO Beata Tymoszów (spr.)

SO Anita Jarząbek - Bocian

protokolant: p.o. protokolant sądowy Agnieszka Karpińska

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 15 grudnia 2016 r. w Warszawie

sprawy J. W., syna L. i L., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 1 marca 2016 r. sygn. akt IV K 1233/14

w odniesieniu do J. W. wyrok zmienia tylko w ten sposób, że za podstawę jego skazania przyjmuje art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (w brzmieniu przed dniem 1 lipca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 kk, zaś za podstawę wymierzonej mu kary przyjmuje art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, w pozostałej zaskarżonej części tenże wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej za drugą instancję, wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO Beata Tymoszów SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Anita Jarząbek - Bocian

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie wydanego w sprawie VI Ka 733/16

J. W. został oskarżony o to, że dnia 4 października 2011 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z K. R., dokonał włamania do Pawilonu nr (...) mieszczącego się na (...) przy ul. (...) w ten sposób, że uszkadzając okno w pawilonie dostał się do środka i zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie 700 złotych, czym działał na szkodę P. J. (1), to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 01 marca 2016 roku (sygn. akt: IV K 1233/14), Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie uznał obu oskarżonych za winnych tego, że w dniu 4 października 2011r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do Pawilonu nr (...) mieszczącego się na (...) przy ul. (...) w ten sposób, że uszkadzając okno w pawilonie dostali się do środka i zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie nie wyższej niż 500 złotych, jednocześnie swoim działaniem uszkodzili cudzą rzecz w postaci kasy fiskalnej powodując tym stratę o wartości 1722 złotych, czym działali na szkodę P. J. (1), co stanowiło przestępstwo

z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał J. W. i K. R. na kary po roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na poczet tej kary zaliczył J. W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając do pełnego dnia, od dnia 4.10.2011r. do dnia 6.10.2011r.. Nadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zobowiązał J. W. i K. R. do solidarnego naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. J. (1) kwoty 2.222 złotych. Sąd zwolnił oskarżonych od uiszczenia w całości kosztów sądowych, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego J. W., zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej kary i środka karnego. Stawiając zarzuty:

1. rażącej niewspółmierności kary poprzez wymierzenie kary roku bezwzględnie pozbawienia wolności, a nie zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary z art. 69 § 1 k.k. pomimo rozważenia jego zastosowania przez Sąd oraz pomimo tego, że – zdaniem skarżącego – przedmiotowy czyn nie kwalifikował się na orzeczenie kary bezwzględnej, mimo uprzedniej karalności oskarżonego J. W.,

2. obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. poprzez zobowiązanie J. W. solidarnie z oskarżonym K. R. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. J. (1) kwoty 2 222,00 zł w sytuacji, w której oskarżony W. od dłuższego czasu nie ma stałego zatrudnienia na skutek przebywania w zakładach karnych co czyni wykonanie nałożonego obowiązku niemożliwym do zrealizowania po uprawomocnieniu się wyroku, a nadto bezpodstawne powiększenie obowiązku naprawienia szkody o kwotę 500,00 zł w sytuacji, w której z materiału zgromadzonego w sprawie wynika, iż w kasie mogło być nie więcej niż 500,00 zł co nie koniecznie oznacza taką właśnie kwotę którą zasądził Sąd I instancji

- skarżący domagał się zmiany wyroku poprzez skazanie J. W. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz odstąpienie od orzeczonego w pkt IV wyroku obowiązku naprawienia szkody w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Choć apelacja okazała się bezzasadna, zainicjowała ona kontrolę odwoławczą orzeczenia na skutek której, przy zastosowaniu reguły określonej w art. 4 § 1 k.k., doszło do zmiany podstawy prawnej zaskarżonego wyroku.

Trzeba na wstępie zauważyć, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił cały należycie zebrany i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy i na tej podstawie prawidłowo ustalił stan faktyczny, a prawidłowości tych ustaleń obrońca nie negował. Kwestionowane przez autora apelacji rozstrzygnięcia o karze oraz środku karnym były także prawidłowe i - wbrew wywodom autora apelacji - nie raziły surowością.

Gdy chodzi o kwestię surowości orzeczonej kary wymaga przypomnienia, że J. W. przypisano popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., zagrożonego karą do 10 lat pozbawienia wolności. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, w tym ponad dziesięciokrotnie za popełnienie przestępstw skierowanych przeciwko mieniu tj. z art. 279 §1 k.k., art. 288 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. Nadto trzeba zauważyć, że uprzednio pięciokrotnie (!) dawano oskarżonemu J. W. szansę na zmianę postępowania, wdrożenie się do przestrzegania porządku prawnego, warunkowo zawieszając wykonanie wymierzonych mu kar pozbawienia wolności. Niestety, postawiona wielokrotnie pozytywna prognoza kryminologiczna okazała się całkowicie chybiona, bowiem oskarżony powracał do popełniania przestępstw jednego rodzaju – przeciwko mieniu, czyniąc sobie z takiej działalności przestępczej sposób na życie. Jest on młodym – bo niespełna 33 – letnim – człowiekiem, a karany sądownie był już czternaście razy (informacja o osobie z krajowego rejestru karnego - k.420 – 423). Obecnie przypisanego mu czynu dopuścił się przy wykorzystaniu istniejącej okazji – dostrzegając przez ono znajdującą się w pobliżu wystawy kasę fiskalną. Oznacza, to, że kolejnych przestępstw dokonuje on bez żadnej refleksji, a to z kolei świadczy o wysokim stopniu jego demoralizacji. Wszystko to nakazuje powtórzyć za Sądem Rejonowym, iż brak jest jakichkolwiek okoliczności pozwalających wysnuć pozytywną

prognozę kryminologiczną, a tym samym nie istnieje nie istnieje podstawowa przesłanka do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary, o jakiej mowa w art. 69 § 1 k.k.

W polu widzenia mieć należy, iż jedyną przesłanką decydującą o tym, czy powinno znaleźć zastosowanie dobrodziejstwo w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary jest ocena, czy taka właśnie kara osiągnie cel resocjalizacyjny i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstwa. Przepis art. 69 § 1 i 2 k.k. jest tak skonstruowany, że przy jego stosowaniu nakazuje kierować się jedynie względami szczególnie-prewencyjnymi, zaś społeczne oddziaływanie kary, jej współmierność do szkodliwości społecznej czynu i winy sprawcy należy uwzględnić tylko przy jej wymiarze (art. 53 § 1 - 3 KK). Dopiero wymierzenie kary nieprzekraczającej dwóch lat pozbawienia wolności otwiera drogę do rozważań nad możliwością zastosowania instytucji przewidzianej w art. 69 § 1 k.k. Warunkowe zawieszenie wykonania kary zależne jest więc od przekonania, że sprawca nie powróci na przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzeganego porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa (tak też: Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 12 listopada 2015 roku w sprawie sygn. akt: II AKa 181/15) Względem J. W. tego rodzaju pozytywnego przekonania – ze względów wskazanych powyżej - oczywiście być nie może.

Myli się również obrońca oskarżonego J. W. twierdząc, że z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego Sąd winien był odstąpić od orzeczenia obowiązku naprawienia szkody czy też miarkować wysokość odszkodowania. Pogląd ten jest efektem niezrozumienia istoty środka karnego, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k. Sytuacja materialna oskarżonego nie może mieć wpływu na wymiar orzeczonego środka karnego, gdyż nie mają tu zastosowania odpowiednie przepisy Kodeksu cywilnego, dotyczące miarkowania odszkodowania choćby dlatego, że wynika ono z czynu o charakterze deliktowym. Miarkowanie odszkodowania z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę sytuacją materialną sprawcy jest sprzeczne z istotą tej instytucji zwłaszcza, że występki, jakiego dopuścił się oskarżony miał charakter umyślny i popełniony został z chęci zysku.

Wobec braku podstaw do zmiany wyroku w zaskarżonej części Sąd Okręgowy poprawił jedynie oczywisty błąd, jaki wkradł się do podstawy prawnej skazania i wymiaru kary. Trafnie sąd orzekający uznał, że zachowanie J. W. wyczerpało znamiona dwóch przepisów ustawy, to jest art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. Biorąc jednak pod uwagę treść art. 11 § 2 oraz § 3 k.k., oba te przepisy powinien był uczynić wyłącznie podstawą skazania (w zw. z art. 11 § 2 k.k.), zaś przepis surowszy – czyli art. 279 § 1 k.k. – podstawą wymiaru kary (w zw. z art. 11 § 3 k.k.). Zmiana wyroku w tej części sprowadzała się zatem do doprecyzowania i poprawienia podstaw skazania i wymiaru kary J. W..

W tym stanie rzeczy, przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Anita Jarzabek – Bocian SSO Beata Tymoszew